ЈАПАНСКИ ПРИМЕР И СВЕСЛОВЕНСКИ ОСЛОБОДИЛАЧКИ САВЕЗ

Уједињени, победићемо звер

Овом свету, суоченом са опасношћу коначне катастрофе, Словени могу отворити спасоносне перспективе ако се одлучно супротставе демонији економије и насиљу жреца „новог светског поретка", те ако од својих земаља створе врт узорне племенитости, лепоте и радости живота. Снагом тог примера препорода човека и заједнице, Неба и Земље — Словени ће преобразити свет. У свему томе, поуке из јапанског привредног чуда, заснованог на будистичкој духовности и етици — тако сродним и комплементарним православљу — од изузетне су вредности и важности

Пише: Драгош Калајић

Предмет нашег огледа су разлози виталне неопходности стварања органске културно-политичке, војне и привредне заједнице словенских народа, способне да предузме сопствени и самобитни пут развоја, који ће ослободилачки сломити претеће обруче „новог светског поретка", што затварају хоризонте људске мисије у овој арени универзума и што човека своде у кострети економске животиње. Овде ће бити реч о могућностима словенског одговора на изазове мамонско-масонског „новог светског

поретка”, о потенцијалима словенских народа и њихове идеалне заједнице да отворе перспективу новог и препородилачког циклуса Европе, са оне стране „сумрака Запада” и све очигледнијег те ближег краја “модерног света илузија” (Рене Генон), односно смака наказне, лихварске и тровачке псеудоцивилизације и одговарајуће антикултуре.

Неопходно је, пре свега, сагледати наше стање и расположиве државотворне енергије. Ми живимо у рушевинама квази-комунистичког система који је дебилни брат а не противник либерал-капиталистичког система, абортиран од исте мајке, демоније економије псеудоцивилизације Запада. У тим рушевинама буде се огромне и деценијама затомљаване енергије, које попримају облике национално-ослободилачких покрета, што теже успостављању одговарајућих, независних и суверених држава. Свесно или несвесно, стварно или потенцијално, сви ти покрети словенских народа и државотворне жудње противурече пројектима „новог светског поретка” и интересима његових жреца. Начелно, они су стога позитивне појаве и снаге које ваља подржати свуда где не штете словенском јединству.

На жалост, оставштина квази-комунистичких режима и одговарајућих антинационалних политика, по формули „завади па владај” — често усмерава национално-ослободилачке и државотворне покрете словенских народа једне против других, на штету јединства и могућег савеза а у корист „новог светског поретка”, чији агенти већ отворено подстичу и злоупотребљавају братоубилачке ратове. Реч је о сукобима и ратовима око арбитрарних разграничења, мотивисаних територијалним ревандикацијама, што трагично обележавају ово време *interregnuma* и почетак епохе посткомунизма, од пропале Југославије до разореног СССР. Погубни и пречесто катастрофални учинци међунационалних сукоба и ратова пружају најпожељније и бесплатне аргументе агентима „мондијализма”, који засењују простоту поукама да је драговољно подвргавање народа свевласти „новог светског поретка”, уз одрицање од права на слободу, независност и државни те економски суверенитет — једино разумна и спасоносна алтернатива или бар најмање зло.

ТРИ ИСПИТА НАЦИОНАЛНИХ ПОКРЕТА

На овом месту нашег излагања неопходно је осветлити основна начела позитивног одређења и усмерења националних покрета. Историјско искуство нас учи да сваки национални покрет, свуда и увек, стварно или потенцијално, полаже три битна и хијерархијски узлазна испита ваљаности. Прво и темељно питање гласи: да ли национални покрет доноси добробит сопственом народу? Главно питање другог, вишег испита гласи: да ли национални покрет пружа срећу и благодати широј геополитичкој зони, дакле, и другим народима? Највише питање трећег испита гласи: да ли национални покрет садржи врлине и вредности, воље и енергије који могу ваљано учествовати у стварању новог културно-цивилизацијског органона и циклуса? Друкчије речено, на том врхунцу, национални покрет полаже испит своје способности да превазиђе сопствена ограничења те да са другим, сличним или сродним покретима саучествује у изградњи заједничке империје.

Није потребно образлагати правило реченог искуства да пука сила добрих па чак и најбољих намера није довољна гаранција да ће одговарајући национални покрет положити први и најлакши испит. У историји Европе новог доба ретки су национални покрети који су успели превладати препреке првог испита, али су и они скоро редовно падали на другом испиту. Добар пример таквог неуспеха пружа велики, сложени и противуречни немачки покрет *Dautsche Bewegung*, који је препородилачки извео немачки народ из амбиса ратног пораза и очајања. Ипак, од мноштва струја и опција *Dautsche*
Bewegung
— Немачком је овладала само једна и најгора, „национал-социјалистичка”, кобно оптерећена националним егоизмом или идиотизмом (у старогрчком смислу те ознаке људске дебилности) и последичним непријатељством спрам других народа, нарочито словенских, што је на следећем испиту не само потпуно поништило све привредне, друштвене и културне успехе, постигнуте на првом, већ је изазвало и суноврат немачког народа у нови, још страшнији и дубљи амбис пораза и катастрофе.

Из збира свих историјских искустава можемо извести закључак да највеће могућности за постојани успех имају они национални покрети који већ од самог почетка право и превасходно стреме ка врховима трећег и коначног испита вредности. Већ и сама спремност, вољност и способност за суочавање највиших и најтежих провера вредности — имплицира поседовање врлина и својстава који отварају широки пут успона, ка највишим обзорјима могућности самоостварења. Дакле, најбоље перспективе развоја отварају се пред оним националним покретима где су национална самосвест и воља пружања добробити сопственом народу само полазишта а не крајњи циљеви мобилизације енергија и снага.

Квалитативни домети националних покрета — на путевима предочене хијерархије — савршено су пропорционални димензијама и магнитудама продубљења националне самосвести. Ту важи „златно правило”: што је далекосежнији продор светлости спознаје кроз трезоре традиције и националног памћења — то су виши узлети духовне самосвести. Ваља знати да традиција, по дефиницији, значи *пренос*, *предање*. Јасно је да традиција, као позитивна делотворност, подразумева пренос вредности које заслужују памћење и постварење, дакле, вечност. Следећи истрајно и доследно белеге традиције, правцима прошлости, идеално ка праисторијском хоризонту, национална самосвест мора превазићи сопствени национални простор и време, односно историју те суочити и предузети перспективе што воде јединственом, „хиперборејском” исходишту и празавичају свих индоевропских те дакле и словенских народа. Национална самосвест која је спремна и способна да пређе предочени пут самоспознаје неминовно мора превазићи и сва сопствена ограничења те превладати одговарајућа искушења што подстичу међунационалне сукобе и ратове.

По закону коинциденције и међузависне спреге супротности, тај пут самоспознаје ка примордијалном хоризонту прошлости води и ка идеалном хоризонту будућности, ка великом испуњењу најдревније жеље народног бића, дакле ка обнови првобитног заједништва, у новим облицима живота. И управо је то примордијално, индоевропско јединство најпостојанија основа и највише надахнуће те врхунска легитимација предузећа стварања заједнице словенских народа, као језгра новог окупљања и уздизања Европљана, са оне стране „сумрака Запада” и краја његове псеудоцивилизације те антикултуре.

Славни позив инспирисаног и инспиративног Фридриха Ничеа је много дубљи него што је мишљен: „Погледајмо се у лице — ми смо Хиперборејци! С оне стране севера, леда и смрти — тамо је наш живот, тамо је наша радост!”

Савремени словенски народи нису вечни ентитети већ су створени деобама јединственог словенског *ethnosa*, изведеног из индоевропског првобитног органона, на историјским и разностраним путевима миграција и освајања. На тим многоструким путевима суочавали смо разноврсне изазове и стицали различита искуства и својства те особености. Дакле, задатак је препородити словенску заједницу и ујединити богатства различитих искустава, удружити капитале разнородних својстава и особености. Нови и неупоредиво већи историјски изазови од свих које смо искусили изискују велико окупљање словенских народа и уједињење снага и енергија, моћи и талената.

Изложени задатак нема алтернативе јер управо величина изазова „новог светског

поретка" и агоније квази-цивилизације Запада изискује уједињење словенских народа као једину могућност ваљаног самоодбрамбеног одговора и препородилачког противпокрета. Ако желе макар само опстати и преживети — словенски народи се морају ујединити те створити своју културно-политичку, војну и привредну заједницу. У противном, одговарајући појединачно и неповезано на изазове „новог светског поретка" — сви словенски народи ће страдати и нестати са историјске сцене, услед огромних несразмера између планетарних размера снага модерног нихилизма и мајушних моћи отпора. Да би постигли егзистенцијални, биолошки „минимум" опстанка — словенски народи морају предузети заједнички пут ка „максималним" циљевима и највишим врховима метафизичког самоостварења.

На овом месту нашег излагања можемо спознајно суочити битне изазове „новог светског поретка" и његове силе нихилизма, као и свет могућности словенских, самобитних одговора.

КА ПРЕПОРОДУ СЛОВЕНСКЕ КУЛТУРЕ

Непревазиђеном спознајом и дефиницијом човека као „мешавине" животињског и божанског елемента (*zoon noetikon*), Платон нам је пружио посредно објашњење успеха нихилизма. Својства те „мешавине" св. Августин описује речима меланхоличног искуства: „Душица, лабилна, поводљива, ташта." Та „мешавина" је обично неупоредиво подложнија инфериорним и негативним утицајима него супериорним и позитивним. Према Платоновој доктрини, гашење светлосног формативног и информативног принципа ума уклања све препреке пред навалом сила из инфериорне сфере човека те изазива прво психичку, потом егзистенцијалну и коначно друштвену анархију. Ми управо живимо у добу планетарног размаха те анархије, која је крајњи учинак вековног процеса нихилизма демоније економије. Ипак, већина људи још увек нема потпуну свест о катастрофалним размерама растројства и деградације људског елемента, услед поступности нихилистичких процеса, на које се човек свикава. Сличном поступношћу се шири нека болест у телу, тако да оболели не опажа нарушавање свог здравља, све до слома последње одбране. Додуше, просечни савремени становник планете већ уме да опажа, са ужасом, геофизичке манифестације нихилизма, незадрживо ширење његових

пустиња и агонију природе, флоре и фауне. На жалост, тај човек још увек живи у заблуди да су дејства нихилистичких сила половична, да оне погађају само спољни а не и унутрашњи свет, свикавајући се на сопствена обездушења и понижења.

Да би се ефикасно људским очима показала опустошеност унутрашњег света човека, неопходно је предочавати педагошке поредбе узорака неког давно прошлог и савременог живота. У свим доменима живота, све такве поредбе предочавају нам поларне супротности, попут оних између лепоте и ружноће, светла и таме, добра и зла. Паметном човеку и један пример је довољан: поредба валцера, последње игре монархијске Европе, обасјаног кристалном светлошћу, у дворанама племениташких магнитуда — и главног плеса афро-америчког сенилног варварства, у подземним дискотекама, под сабласним мућама *light-show*, што истичу тмину, плеса чији назив синтетише нихилистички програм демолирања човека: „
rock
and
roll
”, односно „
клати се и ваљај
”. Остатак нихилистичког посла обављају дум-дум позиви на самоуништење, рекламе первертираности, сатанизма и синтетичких дрога.

Жреци и стратези „новог светског поретка” добро знају да је култура основа сваког веродостојног народа те су стога културне вредности, врлине и традиције битна мета вековног нихилистичког *solve*. Лишени сопствене културне основе, народи постају лак плен условљавања и уцењивања те се податно преображавају у безобличну масу. Огромна већина народа света је већ неповратно искорењена и декултурисана. Уместо активног живљења, стварања и развијања сопствених култура — ти народи, преображени у безличне масе, постали су пасивни потрошачи „интернационалних” сурогата изгубљених врлина и вредности, односно антикултуре
made
in
USA
. Наравно, са људских лица нестали су знаци радости, искре среће, руменила живости, уступивши места сенкама меланхолије, равнодушности и умора. Сви сурогати које производе фабрике такозване „масовне културе” осведочавају свуда и увек општи наум њихових изумитеља да људско буде сведено на подљудско, уз тотални преокрет вредности и врлина. Субверзија „мондијалиста” циља да посредством „масовне културе” људски порив ка племенитости изокрене ка нискости, да потребу за лепотом изопачи у склоност ка наказности, да жудњу за звуцима и мелодијама убије буком ритмова поживотињења, да тежњу ка божанском просветљењу преокрене ка мраку подемоњености, да осећање љубави затоми и човека претвори у сексуални механизам, да херојску и метафизичку установу брака те брачне верности сруши и као узор наметне

колективни промискуитет...

„Мондијалистички” програм уништења класичног европског система васпитања и образовања се изводи под ауторитетом одговарајућих установа, у служби „новог светског поретка”, попут UNESCO-а. Почевши од 1945. године, широм планете та установа непосредним или посредним акцијама уништава класични, диференцирани и „вертикални” систем васпитања и образовања, а намеће једнообразни и „хоризонтални”, према програму стварања једноличног човечанства, односно „сиве расе”. Посебна мета удара биле су наставе латинског и старогрчког језика, који су углавном избачени из европских програма обавезног образовања, под изговором да су то „мртви језици” те дакле неупотребљиви. Наравно, прави разлог такве чистке почива у чињеници да су ти језици живљи од живих управо зато што су „мртви”, односно у чињеници да су они вечни и непроменљиви те стога идеални и непоколебљиви оријентири.

Уосталом, довољно је латинским и старогрчким изворницима привести значења кључних појмова модерне цивилизације, попут „демократије”, „револуције” и „пролетаријата” или „реакције”, „конзервације” и „традиције” — па схватити куда смера злонамерност „мондијалистичких” фалсификатора. Избацивањем класичних језика из обавезног образовања — Европљани су били отргнути од корена. Осим тога, класични језици су били непожељни због давно уочених педагошких врлина, као најбоља средства подстицања интелектуалног и етичког развоја слободоумне личности. Тако је отворен пут систему који вештачки продужава инфантилни стадијум, где дете учи само и једино посредством опонашања. Док је диференцирани и „вертикални” систем образовања стварао самосталне и независне личности — овај „мондијалистички”, једнообразни и „хоризонтални” систем производи послушне и зависне индивидуе, према потребама „новог светског поретка”.

У Европи, завршни ударац класичном систему образовања задала је вештачки подстакнута „студентска револуција” 1968. године, од чијих се разарања европски универзитети још увек тешко опорављају. На другој страни Атлантика, субверзија удара већ и на саме врхове универзитетског образовања, од Принстона до Стенфорда, где је на неделу систематски и отворени прогон капиталних дела европске културе из наставних програма.

Великани европске културе, од Платона и Аристотела, преко Дантеа и Шекспира, до Ничеа и Достојевског, избачени су као „политички некоректни” аутори, као главни стожери „евроцентризма”, „белачког расизма”, „сексизма” и „елитизма”. Могли бисмо шаљиво закључити да се из Европе прогнани Карл Маркс, са својом необузданом

мржњом према веродостојној европској традицији и култури — преселио у САД и тамо нашао нове поклонике. Наравно, са више и ретроспективне тачке гледишта, могли бисмо закључити да се „марксизам" заправо вратио тамо одакле је наметнут Европи, првенствено Русији, силом капитала који је лихварска интернационала уложила у Октобарску револуцију.

Планетарни размах антикултурног и заправо антиљудског нихилизма изискује тоталну мобилизацију свих расположивих снага и средстава ради одбране словенских култура и словенског човека. Историјско искуство таквих одбрамбених предузећа — премда пред неупоредиво мањим изазовима — сведочи да она пропадају ако су само и једино конзервативне природе. И пуки спас остатака културних вредности изискује мобилизацију стваралачких, односно препородилачких моћи. Није довољно само чувати културне трезоре већ их је неопходно истрајно обогаћивати. Конзервативну акцију мора пратити и револуционарна, управо у изворном смислу тог појма, дакле у смислу повратка првобитности.

Овде под „првобитношћу" подразумевамо вечно и надисторијско врело стваралачких начела. Дакле, од пресудног је значаја избећи странпутице носталгије за прошлошћу врлина и вредности културе, која редовно осведочава своју јаловост. Ваља спознати прави смисао споменика културе из наших трезора: они су манифестације вечног и надисторијског врела стваралачких начела у одређеном простору и времену. Залудно их је обнављати и опонашати већ их ваља користити као путоказе ка „вечној првобитности". Веродостојна културна револуција врши културни препород управо превазилазећи све споменике прошлости, суочавајући, непосредно, вечно врело првобитности. Све оно што је у таквом препороду створено ново спрам старог, само је нови израз древне, вечне жеље стваралачких моћи за постварањем.

Свако веродостојно уздизање културе изискује виталну основу, дакле животност народне културе. Није довољно само памтити и чувати митове и легенде, игре и обичаје, ткања и везове народне културе као ствари прошлости, већ је неопходно пробудити и подстаћи стваралачке моћи народа да се постварују у савремености, да се отварају ка хоризонтима будућности. Стваралачке моћи словенских народа су утрнуле и успаване јер им је одузето самопоштовање, које је основни темељ самопоуздања, битне енергије самоостварења.

Истина је да су неповратно изгубљени стари амбијенти живота и његове древне структуре, који су скупа подстицали стваралачке моћи на остварења. Ипак, у инструментаријуму модерне цивилизације постоје многа средства која могу бити ваљано

употребљена за добро, за успостављање нових и чак погоднијих услова живота народа, превасходно ратарског народа, који ће поново подстицати његове стваралачке потребе и моћи.

Наравно, културну револуцију није могуће извести без неопходне политичке моћи и одговарајуће, свестране подршке. Само једна одлучна и просветљено словенска политичка акција може освојити просторе и средства који су неопходни културној револуцији Словенства. То освајање ваља почети од електронског неба, које је данас премрежено телевизијским канализацијама што на словенске народе избацују, непрекидно, смеће „интернационалне" или „мондијалне" антикултуре. Најближи и најстрашнији пример те узурпације од стране непријатеља словенских народа и словенске културе пружа (тобоже) „Руска телевизија", која је скоро потпуно у власти и под контролом отворених русофоба. Отуда у програмима те "Руске телевизије" доминирају поруке и ритмови подљудских условљавања, док су садржаји вередостојне руске и словенске те европске културе систематски одсутни, дакле забрањени. И на овом месту нашег разматрања је очигледна нужност предузимања великог и ослободилачког јуриша руских патриотских снага. За такав јуриш је касније него што смо склони мислити, али није прекасно.

КА ПРАВОСЛАВНОМ КАПИТАЛИЗМУ

Снаге „мондијализма", образлажући то флоскулама попут „закона тржишта", „слободне конкуренције" или „интеграционих процеса", свуда намећу неоколонијални и псеудоимперијални систем експлоатације природних и привредних богатстава словенских народа. Агенти „мондијализма" се свуда жестоко опиру сваком покушају одбране економске независности, проказујући такве тежње као последице незнања, јер је у савременом свету тобоже немогуће очувати економски суверенитет. Ако бисмо веровали доктринарима демоније економије, сви народи би морали капитулирати пред насиљем „новог светског поретка" те одустати од сваке воље за управљањем сопственом економском судбином. Морали би пред „мондијалистичким" плаћкашима уклонити све одбране и препустити им сва своја природна и привредна богатства.

„Мондијалистичку” догматику разобличила је управо вашингтонска политика, реагујући на растући и већ катастрофални спољнотрговински дефицит спрам Јапана, захтевајући обеснажење свих „закона тржишта”, начела „слободне конкуренције” и „отвореног тржишта”, као и постављање заштитних царинских баријера уместо „интеграционих процеса”, јер је, наводно, јапанска привредна експанзија „посебни случај”. Са становишта интереса словенских земаља, тај „посебни случај” је добра поука за одбране економске независности, у оквирима оптималних могућности и по мерама сопствених интереса. Уосталом, економска историја модерног света убедљиво показује и доказује, низом примера, да су сви успешни изласци из криза и сви привредни препороди извршени уз помоћ одлучних одбрана унутрашњег тржишта, дакле, уз помоћ знатних ограничења и условљавања. Сви ти примери великих економских успона и усправљања осведочавају такође начело примата политике над економијом. Под утиском погубних утицаја наопаке „реал-социјалистичке” политике на економију, ми смо пречесто склони да зазиремо од сваке помисли субординације економске сфере политичком одлучивању те стога постајемо лак плен сугестија либерал-капиталистичког модела. И у том погледу ваља умети разликовати средство од начина коришћења. Под утицајем просвећене и прагматичне политике многе земље доживеле су препород, од Немачке до Јапана и од Чилеа до Јужне Кореје.

Огромне размере потенцијалног тржишта економски уједињених словенских држава, као и комплементарности националних привреда, уз ванредна природна богатства и радне потенцијале, омогућују таквој заједници чак потпуну аутархију, у случају крајње потребе.

Стога свеопшта субверзија и пропаганда агената „мондијализма” на власти у словенским државама превасходно циља да онемогући покрете словенских народа ка стварању културно-политичке, војне и привредне заједнице, како би словенски народи, одвојени или разједињени те чак сукобљени, један по један или скупа поново запали у ропство, под господарима „новог светског поретка”.

Истој стратегији припада и силовито наметање либерал-капиталистичког модела, који је, према одређењима његовог најутицајнијег теоретичара, Фридриха фон Хајека, сушта супротност слободи и одговарајућој власти народа, као и темељним људским поривима ка правди и солидарности. У питању је модел који легитимише и легализује најгоре људске или подљудске пориве, као и безобзирну превласт снажнијих над слабијим економијама.

По искреном признању фон Хајека, синтагма „слободна конкуренција” је само елегантна исприка за превласт снажнијих над слабијим, јер ту заправо и нема никакве конкуренције: унапред се зна да ће већи капитал победити мањи, да ће без државне помоћи национално предузеће бити прождрано од наднационалне компаније и њене планетарне мреже. Конкретна вредност производа нема великог значаја у тој „конкуренцији”, јер ће снага капитала уложена у рекламирање најгорег производа успети да га наметне масама уместо најбољег, ако овај последњи не располаже одговарајућим моћима.

За нас је битно сазнање да је либерал капиталистички модел сасвим туђ словенској самобитности и православној традицији, тим пре јер потиче из протестантске и јеврејске религије, како су убедљиво показала истраживања научника попут Макса Вебера и Вернера Зомбарта. Уосталом, посебни, премда не и последњи разлог за одбијање таквог модела почива у чињеници да он свуда показује знаке исцрпљености. Тријумф јапанског модела привређивања, заснованог на будистичкој традицији, над либерал-капиталистичким моделом САД, пружа нам веома инспирисан и инспиративан пример.

На овом месту нашег излагања упутно је навести опажање славног јапанолога Сержа Кристофа Колма: „Доказано је да суштина јапанске савремености почива у уједињењу енергија две људске димензије економске и духовне. Економска страна индивидуе, која је затомљавала духовну страну, мора сада прихватити велики повратак духа. Јапанци превасходно настоје да афирмишу концепт рада који је типично будистички. То је оно што Јапанци зову *Миши* а значи *Пут*. По њима, рад није упућен задовољавању жеља, већ управо обратно: рад је *Пут* на коме се елиминишу патње (изазване жељама) и сузбијају жеље (што изазивају патње).”

Исту подстицајну и оријентациону вредност има и јапански модел предузећа као „проширене породице”, дакле, као привредни продужетак органске заједнице и њеног живота, што у словенској народној традицији има одговарајуће услове за примену, о чему сведочи и традиција породичних задруга.

За наше осматрање јапанских примера посебно је значајно јапанско упорно одбијање увоза америчког пиринча, који је седам пута јефтинији. Са друге, америчке стране сукоба, Вашингтон од Јапана упорно тражи макар отварање тржишта за речени пиринач. У том наоко бизарном сукобу око наизглед неважног производа — зналачко око може прозрети дубоки смисао. Вашингтонски жреци „мондијализма” добро знају да би изнуђеним извозом прејефтиног пиринча уништили јапанско село, дакле основу

јапанске културе и традиције, односно темеље јапанског привредног успона. Иста спознаја подстиче Јапанце да непоколебљиво бране своје ратаре.

Словенска културна револуција изискује и велики повратак земљи и селу, обнови његове животности и плодоносности, радости и среће живљења. Ако ретроспективно пратимо процесе нихилизма модерне цивилизације, доћи ћемо до његове прве и пресудне победе, која је последично омогућила све потоње. Реч је о победи нихилизма демоније економије над селом и ратарском културом, обележеном стравичним покољем стотине хиљада вандејских ратара, верних француском краљу. Тај већ двестогодишњи процес нихилизма карактерише управо систематско уништење села и ратарске културе те претварање слободних ратара у зависне пролетере, искорењене и обездушене, сабијене у казамате нових вавилонија. Револуција о којој овде говоримо налаже обртање тог процеса, дакле повратак земљи и селу, обнову изгубљених слобода и достојанстава, самопоштовања и самопоуздања ратара.

Такву револуцију захтевају и елементарне, биолошке потребе човека јер је ширење пустиња и уништење природе еколошким катастрофама заправо последица демоније економије и њеног рата против људскости. Предузеће повратка земљи и селу подразумева и велики покрет обнове природе и оздрављења планете. Планетарне размере еколошке катастрофе су досегле критичне ступњеве, што изискује одлучни и општи препородилачки противпокрет. Према речима Лестера Брауна, управника истраживачког пројекта *Stare of the World* и одговарајућих годишњих извештаја, у издању вашингтонског *Worldwatch Institute*, „довољно је само прелистати извештај да би се схватило у какву се несрећу уваљујемо. Јаз између онога што је неопходно учинити да би се спасла животна средина и онога што радимо, све је шири и дубљи. Ми губимо битку за спас Земље." И даље, по Лестеру: „Довољно је само обратити пажњу на кору земље која се обрађује. Сваке године кора земље еродира и смањује се под бујицама које преплављују равнице, не наилазећи више на шуме које би их задржале. Годишњи губитак хумуса планете одговара површини на којој се узгајају житарице у Аустралији. Осматрајући само аспект земље, можемо закључити да ће сваке године бити све теже за стотине милиона људи у свету... Чињеница је да су пет најтоплијих година XX столећа биле све садржане у последњих десетак година. Чињеница је да цене житарица расту и, ако се има у виду ова тенденција, извесно је да ће и даље расти. То ће за стотине милиона људи Трећег света значити само једно: глад и очајање. Глад ће бити авет која ће лутати светом."

Словени могу спасти свет од коначне катастрофе ако се одлучно супротставе демонији економије и насиљу жреца „новог светског поретка", те ако од својих земаља створе врт узорне племенитости, лепоте и радости живота. Снагом тог примера препорода човека и заједнице, Неба и Земље — Словени ће преобразити свет. Нека ми верни читалац,

коме захваљујем на поверењу и стрпљењу, дозволи да на крају наведем речи здравице једног руског пријатеља, упућене ми ових дана, у Москви, речи што ме прате сво време рада на овом огледу, покрећући ми мисли и снове: „Ми се боримо за правду. Убићемо Звер. Победа ће бити наша!” **<**

(Москва, фебруар 1992)

Објављено: понедељак, 11. јул 2016, 22:56h